

LOV OG EVANGELIUM

Gitt ut av Norsk Luthersk Lekmannsmisjon

Nr. 5

15. mai 1985

21.årg.

Jesus kan det ingen andre er, og er det ingen andre er

Av Øivind Andersen

Herre Jesus Kristus, vi takker deg fordi du kom til jorden og frelste oss fra våre synder, vi takker deg fordi du kan det som ingen andre kan, og er det som ingen andre er for oss. Og nå ber jeg deg, Jesus, la oss få se deg i ditt ord, la oss få se deg slik at vårt hjerte blir rettet på deg, og vi får frimodighet til å rekne med deg og stole på deg. Amen.

I Matt. evangelium 14, 14 - 21 leser vi i Jesu navn: «Og da han gikk i land så han meget folk, og han ynkedes inderlig over dem og helbredet deres syke. Men da det var blevet aften, gikk hans disipler til ham og sa: Stedet er øde og det er alt sent på dagen; la derfor folket fare, så det kan fare bort i byene og kjøpe seg mat! Men Jesus sa til dem: De har ikke nødig å gå bort; gi I dem å ete! De sa til ham: Vi har ikke mere her enn fem brød og to fisker. Men han sa: Hent dem til meg! Og han bød at folket skulle sette seg ned i gresset, tok de fem brød og de to fiskene, så op mot himmelen og velsignet dem; og han brøt brødene og gav dem til disiplene, og disiplene gav dem til folket. Og de åt alle og blev mette; og de tok op det som blev til overs av styk-

kene, tolv kurver fulle. Men de som hadde ett, var omkring fem tusen menn foruten kvinner og barn. «Amen».

Da Jesus kom avsides, og tenkte å være alene med disiplene, så han at folket hadde kommet ham i forkjøpet og samlet i store mengder. Hva så Jesus da? Har du tenkt på det? Når Jesus ser en stor mengde av mennesker, så ser han mennesker som er fulle av synd, svikt og brist og elendighet. En kunne jo tenke at Jesus ville bli harm over all den urett, over all den ondskap, som han ser hos mennesket, men det ble han ikke. Han ynkedes inderlig over dem, står det, og han helbredet deres syke.

Det er en ting Jesus ser, som ikke vi tenker på, når han ser folket, og ser deres synd, og ser deres nød. Jesus ser at han selv er ansvarlig for alle disse synder, Jesus vet at jeg er kommet for å ta dommen for alle disse menneskene, jeg er kommet for å gjøre op for disse menneskene, jeg er kommet for å hjelpe dem. Slik tenker Jesus, og så handler ha etter det. Det var mange som fikk hjelp der den dagen, og så gikk dagen med dette. Da det lir mot aften synes disiple-

ne det er på tide å sende folket avsted, så de kan kjøpe seg mat. Vi kan jo tenke at folket var jo blitt sultne etter hvert, og nå mener de at Jesus burde sende dem avsted så de kan dra bort i byene og kjøpe seg mat, før det blir forsent.

Da sier Jesus til dem: De har ikke nødvendig å gå bort, gi I dem å ete! Og jeg synes å høre klangen i svaret som disiplene gir: *Vi*, vi har ikke mer her enn fem brød og to fisker! Hva er det? Her er fem tusen menn, en hel del kvinner og barn i tillegg til det. Fem brød, det var ikke mer enn litt store rundstykker, og så var det to småfisk, som det heter i Johs. evangeliet, hva er det til fem tusen sultne menn? Det er praktisk talt likt null. Og så sier Jesus: Gi I dem å ete.

Jesus ber alts disiplene om å gjøre noe som Jesus vet er umulig for dem, eller for å si det på en litt annen måte: Jesus ber disiplene om å gjøre det som bare han selv kan gjøre. Har du tenkt på det? Dette under, det er et stort tegn, et tegn på mange ting, blant annet er det et tegn på hvordan Jesus bruker dem som tror på ham. Jesus ber oss i dag, som tror på ham, å gjøre det som vi ikke kan. Jesus har tenkt å bruke oss kristne til å gjøre det som bare han selv kan gjøre. Disiplene lærte meget av dette. De stod en dag oppe på fjellet, det var like etter opstandelsen, disse elleve, de hadde ingen penger, de hadde ingen ressurser, som man sier i dag, de hadde ingen venner som betydde noe, de hadde ingen åpne dører. Tvert om var der stengte dører over alt, fiender, motstandere, vanskeligheter, det var helt umulig for dem. Og da sier Jesus til dem: Gå derfor ut i all verden

og gjør en disippelgjørende innflytelse blant alle folkeslag, sier han. Han sender dem ut med det som vi kaller misjonsbefalingen.

Hvorfor skulle de gå ut? Gå derfor ut? Fordi Jesus hadde fått all makt både i himmel og på jord, derfor skulle de gå, og de gikk, fordi de hadde lært å regne med Jesus. Nå er det et spørsmål til deg og meg i dag: Har du lært å regne med Jesus? Får Jesus lov å bruke deg? Det er saken. Vi er så optatt av det som vi kan gjøre for Jesus, men det betyr lite og ingen ting. Men det Jesus selv får bruke oss til, det betyr alt, og la oss se litt nærmere på dette.

Jesus sier om de fem brødene og de to fiskene: Hent dem til meg! Og så ber han at folket skal sette seg ned i gresset, og de satte seg ned rundt omkring, for nå fikk de høre at nå skulle de få mat. Hadde de ikke kjent at de var sultne før, så kjente de det ihvertfall nå når de hørte at de skulle få mat, og alles øyne er rettet mot Jesus og hans apostler, og da vet jeg hva disiplene ønsket i denne stund. De ønsket at Jesus måtte gjøre et under og skape mye brød og mye fisk så de hadde noe å ta av og noe å gå med, men det gjorde Jesus ikke. Han gjorde ikke et slikt under, men han tok de fem brødene og de to småfiskene, så op mot himmelen og velsignet dem. Og så brøt han disse brødene da og gav til disiplene, og hvis de fikk likt, da ble det litt mindre enn et halvt rundstykke, og noen biter av en fisk, antagelig, for å dele ut til hundrevis av mennesker — og kanskje noen fler. Hvordan ville du ha følt det i den situasjonen?

Bladet Lov og Evangelium

Bladet blir sendt til alle som sender eksp., navn og adr.

Bladet blir halde oppe av frivillige gáver.

Eksp: O. Dyrøy, 5620 Tørvikbygd.

Telefon 05/558363

Alt som har med bladet sin eksp. blir sendt dit, som tinging, oppseiing og adresseforandring.

Gáver til bladet kan sendast kass. S.Bøhn postgiro 5 68 21 33

Red. Arund Lid, 5600 Norheimsund.

Tlf. 05/551080

Norsk Luth. Lekmannsmisjon

Form. Ragnar Opstad

Opstadv. 38, 4350 Nærbø Tlf.04-433685

Kass. Sverre Bøhn, 5601 Norheimsund.

Postgiro 5 68 21 33. Bankgiro 3530.21.00932

ØYSTESE TRYKKERI A/S

La oss tenke oss i den situasjon: Her står han med ett snaudt halvt rundstykk og noen betar av en fisk, og så skal han dele ut. Hvordan tror dere det var med frimodigheten da? Han hadde vel ingen frimodighet, men det var bare ett å gjøre, og det var å gå. Og nå skal du merke deg: *De gikk på Jesu ord!* og på Jesu ansvar. På Jesu ord altså, og på Jesu ansvar begynner Peter, for eksempel å dele ut til det første mennesket av dette halve, og så sier mannen: Jo takk, dette er nok for meg. Da har han fått det han behøver, og så oppdager Peter at han har fremdeles like meget å ta av. Så deler han ut til nr. to, og så deler han ut til nr. tre, til nr. ti, til nr. hundre, nr. tusen og fremdeles har han like meget å ta av. Det ender med at alle de fem tusen, pluss kvinner og barn, spiser seg mette, står det, og da de tok opp stykkene som ble til overs, ble det tolv kurver. Slike kur-

ver som er så store at de går langt oppover hodet når du bærer dem på ryggen. En slik kurv fikk hver apostel etterpå. Er ikke dette underlig.

Du sier du har så liten frimodighet. Du skulle gjerne vidne om Jesus. Jeg skal gi deg ett godt råd. Du skal begynne og vidne uten frimodighet, på Jesu ord, på Jesu ansvar, og du skal få se du har frimodighet. Det står i Efeserne 3, 12: *I Jesus har vi vår frimodighet.* Du som sier at fikk du bare oppleve Guds frelse, så skulle du ikke tvile på at du var Guds barn. Jeg skal gi deg ett godt råd: Du skal bare stole på at *Jesushar frelst deg* fra dine synder, så sier Guds ord at viss du stoler på Jesus, *så er du Guds barn, fordi* du har satt din lit til Jesus, og så skal du opdage: *Etterpå* så kommer virkningen, etterpå var de tolv kurvene der. Ser du denne anskuelses undervisningen?

La oss gå på Jesu ord, på Jesu ansvar, så skjer det som er umulig menneskelig talt. Amen.

Avskrift fra lydband fra den Lutherske timen i Norea Radio, med løyve fra Andersen og Norea, ved A.L.

Mitt blod utgydes for mange til syndenes forlatelse

Matt. 26,28.

Disse hellige ordene åpenbarer for oss at både synder og gode gjerninger er druknet, døde og forsvunnet i Kristi blods røde hav. *Der mistet de største synder sin kraft til å fordømme oss. Og der mistet våre gode gjerninger og vår fromhet sin kraft til å rettferdiggjøre oss.* For når likevel Guds egen Sønn var nødt til å lide døden for å frelse meg, da har jeg intet jeg skal ha sagt om selv å ha fortjent noe hos Gud. Her er det åpenbart at ingen synder hindrer og ingen gode gjerninger fremmer min benådning og rettferdighet overfor Gud.

Dette ordet gjør klart at fra Guds side er det intet i vegen for at den verste synder kan komme når som helst og motta den nåde og rettferdighet i Kristus som han skaffet ham på den store forsoningsdagen. Like siden den dagen har denne nåde og rettferdighet ligget og ventet på ham.

Således gjør dette ordet også klart at en synder midt i sin nød og forlegenhet, i sin synd og uverdighet, ikke trenger til å bli annerledes enn han er, for å komme til Jesus. Alt er ferdig. Alt er fullbrakt. Han får komme til Jesus *samme øyeblikk* han vil, og han får komme *slik han er*, så syndig og uverdig han er, med så meget eller lite kristelig kunnskap han har, så kald eller varm han er, så hard eller rørt han er, så ivrig eller likegyldig han er, så ren eller uren han er — for å få alt det han mangler som gave i Kristus.

Var det ikke slik, men derimot så at han måtte ha iallfall noen gode egenskaper og dyder for å gjøre Gud velvillig innstilt mot seg, da var jo ikke nåden og rettferdigheten av Kristus *alene*. Da var de ikke «uten gjerninger», ikke «uten loven», ikke fullkomne slik som Skriften hevder.

Når det gjelder omvendelse, anger og tro, så er de aldri nødvendige for *Guds* hjerte for å gjøre ham innstilt på å gi nåde, men de er nødvendige for synders eget hjerte for å gjøre ham villig til å *ta imot* nåde. Og det er omvendelse, anger og tro nok til å være benådet i Kristus, når det er et menneskets største nød og sterkeste trang og eneste trøst å få komme til ham. Men legg nøye merke til: *Største nød, sterkeste trang og eneste trøst!* Må ingen bedra seg selv!

Disse ordene åpenbarer videre at så lenge vi blir i kristus, det vil si så lenge Kristus med sin forsoning og rettferdighet, med sin nåde og sitt vennskap er vårt hjertes *trang og trøst*, så er vi til enhver tid i en og samme uforanderlige nåde og rettferdighet hos Gud — og det like meget når vi er fromme som når vi er svake, når vi får nåde til å gjøre noe godt som når vi kommer til å falle i noen skrøpelighet og synd. For var det ikke slik, så var jo rettferdigheten av gjerningene — eller i det minste for en del av gjerningene og bare for en del av Kristus. Og det ville være det samme som å

ringeakte ham som kjøpte oss til Gud med sitt blod, og å tale imot Den hellige skrift som nekter dette på det aller kraftigste og om og om igjen gjentar: «Av nåde», «ved Jesus Kristus», «i hans blod», «ved tro», «ikke av dere», «ikke av gjerninger», «uten loven» osv.

Kort sagt: Er det sant at vi blir rettferdiggjort ved Kristus alene, så er dermed sagt at vi må være det like meget til enhver tid, så lenge vi ved troen er i Kristus. *For det som skifter og er bedre en stund og verre en annen, det er bare vi selv og våre gjerninger. Kristi rettferdighet skifter ikke. Er da Kristi rettferdighet blitt vår rettferdighet overfor Gud, så kan den rettferdighet som vi eier overfor Gud, ikke forandres.*

Men til disse våre gjerninger hører naturligtvis ikke bare håndens og tungens gjerninger, men hele menneskets, med

kropp og sjel. Og mest grunnleggende er de gjerninger som det første bud taler om, *sjelens, hjertets, tankenes* og tilbøyelighetenes gjerninger; kjærlighet, kulde, anger, hardhet, bønn, gode tanker, onde tanker og meget mer — alt går inn i begrepet *våre gjerninger*.

Skulle vår rettferdighet bestå av dem, da besto den ikke av Kristi rettferdighet. Men består den av Kristi rettferdighet alene, da består den nettopp ikke av våre gjerninger. «Er det av nåde, så er det ikke lenger av gjerninger; ellers var jo ikke nåden lenger nåde.» Den eneste rette slutning et menneske kan trekke av dette, er det som apostelen bekjenner: «Jeg akter ikke Guds nåde for intet; for er rettferdighet å få ved loven, da er altså Kristus død forgjeves.»

S.O.Rosenius.

Rensing for syndene våre

Om du kan, so les Hebr. 1 så vil du sjå kven som talar. Det er ein bodskap frå han som har teke sete ved høgre handa åt Majesteten i himmelen. Han som Gud har sett til arving over alle ting, som han óg har gjort verda ved — som ber alle ting ved sitt veldes ord.

Her er nok mange menneske som har prøvd å verta herskarar på jord, som har vunne seg store namn og delvis store riker. Men det vart ikkje lenge dei sat på makta si trune. Deira makt og herlegdom var som blom på marka. Han visna snart. Orda kunne verta store og sterke,

men fred til menneske kunne dei ikkje gjeva, eller ta burt synd og rensa frå synd og skuld, kunne deira ord ikkje gi. Heller ikkje halda noko oppe av skaparverket, nei, då fall orda makteslause til jord.

Slik er det ikkje med Han som sit ved høgre handa åt Majesteten i himmelen. Han tala og det skjedde. Han baud, og så stod det der. Heile skaparverket er vorte til av ord og helde oppe ved det same ord.

Då djevelen gjekk til angrep på skaparverket og ordet, så sigra han ved si

list og lygn. Skapning og skapar-verk kunne verta lagt under forbanning og død. Men skaparen vann han ikkje med. Han sat trygt på si truna. No er det to veldige Herrar og to riker som strir om skapar-verket og strir i skapningen.

Herren Gud sigra ved sitt ord og sin gjerning alt den fyrste synde-dag, «døds-dag.» Adam og Eva hadde gøymt seg og kledd seg. Han ropa dei fram or mørkret, tok av dei den kledning dei hadde laga seg sjølv i si naud og gav dei andre klede. Frå den dag tok Herren vare på synde- og døds kledningen til tida var fullkomen. Ordet om siger over fienden vert tala alt på denne mørke dag i slekta si soge. Kvinna si ætt skal knusa slangen sitt hovud. Dette har gud tala om mange gonger og på mange måtar til fedrane gjennom profetane, so har han i desse siste dagar tala til oss gjennom sonen.

Å, salige dag då Sonen stig ned frå truna. Andre herskarar berre befalar, gjer det og det. Nei, den største av alle vert den minste av alle. Like lite som vi kan fatta og forstå skapar-underet, kan vi forstå fornedrings-underet. Men vi kan tru det, og bøya oss i erkjenning og seia: «Det er Herren sjølv som har gjort dette so. For oss er det eit stort under. Dette er dagen som Herren har gjort, lat oss fagna og gleda oss no» Salm. 118, 23-24. Han går frå skapar herredøme til tenar stand. Frå evig rettferd og liv til all urettferd og død. Vi har eit fint forbilete på dette i det som hende med Josef i Potifars hus. Hans kvite kjole og æra vert reven av han fordi han ikkje ville leva i synd. Slik er det også med Jesus, Guds son. Han som all æra var verd, fekk den

største fornedring, ja til døden på krossen.

Den drakta Adam kledde seg med, den vert guds son kledd i, Syndarkledningen. Far måtte sjå sin son heilt og fullt i Adams og slekta sin stad. Her fann lovas ord ein vilje, eit hjarta, ein lekammen kunne prøva seg på. Her var ein døden kunne gjera krav på, slik som på deg og meg. «Dette er son min, han som eg elskar, han som eg har hugnad i», seier han som sende han. Då såg han eit menneske, eit verkeleg menneske som ikkje berre levde det fullkomne og Gud velbehagelege liv, men som også skulle vera den som gjorde ende på djevelens verk. Døden skulle beseirast, syndige lekamen fordømast, lova oppfyllest, og rettferd vinnast for dei urettferdige.

Aldri har nokon sett Gud, den einborne Sonen som er i fanget åt Faderen. Han har gjort han kjent. Å, for eit fint bilete Sonen har gjeve oss av sin Far. I omsorg, kjærleik, tolmod, styrke og offer-sinn. Høyr kva David seier: «Han gjer ikkje med oss etter våre synder, og gjev oss ikkje det me er verde for våre misgjerningar. For so høg som himmelen er over jorda, slik er hans miskunn veldig over dei som ottast han. Så langt som aust er frå vest, let han våre misgjerningar vera borte frå oss.

Døyparen Johannes peikar på Sonen og seier: «Sjå der, Guds lam som tek burt verda si synd.» Paulus talar om han og seier: Den som ikkje visste om synd, har han gjort til synd for oss so vi skal verta rettferdige for Gud i han. Vidare, Han som vert gjeven for våre brot og oppvekt til vår rettferdigging. Sjølv sa Sonen: Eg er komen for at de skal ha

liv og ha nøgdi. Eg er den gode hyrdingen. Den gode hyrdingen set livet til for sauene. Han gjorde rensing for syndene våre med sitt liv og strauk ut skuldbrevet med sitt eige blod. Det var ingen som bad han om det. Ingen stod ferdig for å takka. Kjærleikshavet må vera stort og djupt i Fars hjarta. Dette har Sonen openberra for oss. Vreiden du sløkte då blodkjelda døydde, skuldbreva mine dei vert sletta med blod. Dommaren sjølv for dei dødsdømde døydde. Gud er forsona og Gud er oss god.

Frå død og grav går han tilbake til

Majesteten si høgre hand. med all makt i himmel og på jord. Makt til å frelsa, makt til å gjenfø synder hjarta. Makt til å bevare under alle livets forhold. Makt til å tilgi og rensa syndaren frå all urettferd. All vondskaps hærar kan me syn-gja om: Synd og død og alle pile, som av Satan skytes kan, Brut de ligger ved din hvile, hist i gravens mørke land. Der begrov du dem og gav, Meg en sikker trøstestav, At ved din oppreisnings ære, Jeg skal seiers palmer bære.»

Odd Dyrøy.

Vandringen til Golgata

Av David Hedegård

Og da de hadde spottet ham, tok de purpurkappen av ham og kledde ham i hans egne klær. Så førte de ham ut for å korsfeste ham, og han bar sitt kors.

Og det møtte dem en mann som kom ute fra landet, Simon fra Kyrene, far til Aleksander og Rufus; ham tvang de til å bære hans kors. Og en stor mengde av folket fulgte ham og mange kvinner, som jamret seg og gråt over ham. Men Jesus vendte seg om til dem og sa: «Dere Jerusalems døtre! gråt ikke over meg, men gråt over dere selv og deres barn! For se, de dager skal komme da de skal si: Salige er de ufruktbare og det liv som ikke fødte, og det bryst som ikke ga die. Da skal de begynne å si til fjellene: Fall over oss! og haugene: Skjul oss! For gjør de så med det grønne tre, hvorledes skal det da gå det tørre?»

Også to andre, to ugjerningsmenn, ble ført bort med ham for å avlives. Og da de kom til et sted som kalles Golgata, det er Hodeskallestedet, ga de ham vin å drikke, blandet med galle; men da han smakte det, ville han ikke drikke.

«Så førte de ham ut for å korsfeste ham» (Mark. 15, 21).

De romerske soldatene fikk ordre om å korsfeste Jesus. Fire mann under kommando av en offiser tok da Jesus med seg og førte ham fra Herodes' palass til Golgata. Når en forbryter skulle henrettes, pleide man å føre ham gjennom de folkerikeste gatene i byen, slik at alle kunne få vise ham sin avsky og forakt. I Jerusalem viser man jo ennå i dag fram Via dolorosa, «Smertenens vei», der Jesus sies å ha vandret ut til Golgata. Sik-

kert er det i alle fall at Jesu vandring gjennom Jerusalems gater denne dagen på mange måter og i en ganske enestående mening var en smertenes vei. La oss tenke over dette:

1. Han var utlevert til vår skånselsløse ondskap

«Men Jesus overga han til deres vilje.» Slik lyder det i Luk. 23, 25. At Pilatus overga Jesus, er bare et annet uttrykk for at han dømte han til døden. Jesus var *utlevert* — tilsynelatende helt hjelpeløs, «som et lam som føres bort for å slaktes». Dette trekk går gjennom hele Jesu lidelseshistorie, like fra pågripelsen i Getsemane. Jesus var utlevert i menneskers hender, og de kunne gjøre med ham ganske som de ville. De påførte ham all den lidelse de var i stand til å tenke ut. De slo ham i ansiktet, spyttet på ham, satte en narredrakt på ham og drev den groveste gjøn med dette at han påberopte seg å være Messias. Senere ga Pilatus soldatene sine befaling om å piske ham. De bandt ham da fast til en stolpe, eller de la ham på marken, og dengte ryggen hans med en pisk som besto av lærremmer med fastbundne kvasse tagger og blyklumper. Det var ikke uvanlig at den som ble pisket, sank død sammen under de hensynsløse slagene.

Pilatus hadde håpt at folket og lederne deres skulle la seg nøye med at Jesus ble underkastet denne uhyggelige avstraffelsen (Joh. 19, 1 ff.). Det gjorde de ikke — de holdt hårdnakket og fanatisk fast ved sitt krav om at Jesus skulle korsfestes. Til slutt ga landshøvdingen etter for dem og overga Jesus til døden på korset.

Hele dette hendelsesforløpet blottlegger en avgrunn av menneskelig ondskap. Folkets ledere visste at Jesus var uskyldig i det som de anklaget ham for. Likevel krevde de at han skulle henrettes som en forbryter. Pilatus innså meget vel at Jesus ikke var noen forbryter. Likevel dømte han ham til døden. Det dreide seg altså om et justismord — en fullstendig uskyldig person ble dømt og henrettet. Men det var samtidig noe langt mer forferdelig enn et justismord. For han som ble dømt og henrettet, var noe langt mer enn et godt og fromt menneske. Han var Guds evige Sønn, «hellig, uskyldig, ren, skilt fra syndere» (Hebr. 7, 26). Fiendskap mot ham er altså fiendskap mot Gud selv.

Den hellige Skrift lærer oss at av naturen er vi alle Guds fiender. «Kjødets att-rå er fiendskap mot Gud» (Rom. 8, 7). På grunn av denne medfødte beskaftenhet er ethvert uomvendt menneske Guds fiende (jfr. Rom. 5, 10). Enhver synd er opprør mot Gud, et utslag av fiendskapet mot Gud. Det er dette fiendskapet som kommer til uttrykk på sin mest forskrekkelige måte hos dem som dømte Jesus til døden og korsfestet ham. De representerte i virkeligheten oss alle.

Jesus ble overgitt til å korsfestes. Han lot det skje, selv om han kunne ha tilkalt «mer enn tolv legioner engler» (Matt. 26, 53). Han lot alt dette skje for vår skyld, for å sone vår ondskap, vår gudløshet. Han underkastet seg den dypeste fornedrelse for å sone vår hovmodighet; han led tålmodig uten klage, for å sone vår vrede. Og det som drev ham til å lide alt dette, var en kjærlighet som ikke har sin like. Vi mennesker elsker der det er

noe som er verd å elske, men Jesus elsker sine dødsfiender, slik at han går i døden for å sone deres synd. Og denne ufattelige kjærlighet, som ofrer seg for syndere, er i virkeligheten Guds egen kjærlighet. «Gud viser sin kjærlighet mot oss derved at Kristus døde for oss mens vi ennå var syndere» (Rom. 5, 8).

Hvor ond og fordervet et menneske enn måtte være, står det likevel fast: Gud elsker ham slik at han har gitt sin egen sønn i døden for å løse ham fra syndens skyld og gjøre ham hellig og salig.

2. *Han bar selv sitt kors*

Soldatene la korste på skuldrene hans. Det var vanlig at den som skulle korsfestes ble tvunget til å bære sitt kors ut til retterstedet. Det var naturligvis dypt fornedrende for den dødsdømte at han ble tvunget til å bære det redskap som skulle anvendes ved iverksettelsen av hans straff.

Om Jesus sies det at han selv bar sitt kors (Joh. 19, 17). Han bar det *selv* — dermed er det sagt at han gjorde det frivillig. Allerede gjennom dåpen i Jordan hadde han innviet seg til døden på korset. Dette ble klart også for døperen Johannes, slik at han etter Jesu dåp forkynte: «Se der Guds lam, som bærer verdens synd!» (Joh. 1, 29). Jesus hadde i virkeligheten levd hele sitt liv i skyggen av korset, og nå da stunden var kommet, led han villig alt som hørte sammen med korsfestelsen.

Han bar selv sitt kors — men snart ble byrden for tung. Han var utmattet etter sjelekampen i Getsemane og av den

fryktelige piskingen. Nå vaklet han under byrden. Da fikk soldatene fatt i en mann fra Nord-Afrika, Simon fra Kyrene, og tvang ham til å bære korset etter Jesus. Simon var sikkert svært uvillig til å bære denne byrden og kjente det sikkert som en fæl skam — han forsto ikke at det i virkeligheten var en uforgjengelig ære! Det sies heller ikke noe om at han senere kom til tro på Jesus. Men sønnene hans, Aleksander og Rufus, var kjent i de kristnes forsamling og må altså selv ha vært kristne (Mark. 15, 21). Simons møte med Jesus ble kanskje en årsak til at sønnene søkte sammen med de kristne, at de fikk lære evangeliet å kjenne og kom til tro på Jesus.

På veien ut til Golgata bar Jesus også en usynlig byrde. Ingen kunne stille seg ved hans side for å lette den. Om denne byrden heter det nemlig at han «bar våre synder på sitt legeme opp på treet, forat vi skulle avdø fra våre synder og leve for rettferdigheten» (1. Pet. 2, 24). Disse ordene peker ganske tydelig tilbake til Es. 53, 12: «Han bar manges synd.» Å bære synd er i Det gamle testamentet det samme som å ta på seg en annens skyld. Vår skyld til Gud er uten grenser, og ingen av oss kan gjøre det minste for å betale skylden. Det eneste som kunne tre inn i vårt sted, var Guds rene, hellige, fullkomne Sønn, han alene, han og ingen annen.

Som vi tidligere har framholdt, underviste han disiplene sine om at dette var hans egentlige kall, den gjerning han hadde kommet til verden for å utføre.

(Framh. neste nr.)

Meir om løftene til Israel

Gud vil gjera dei til eit lukkeligare folk enn før. 5. Mos. 30.

Til si overskrift for 5. Mos. 30, har William F. Beck sett desse orda: «I Will Bring You Back». La oss då lesa meir frå dette kapitlet:

Når alt dette (kap. 29) hender med deg, (Israel): Velsigninga og forbanninga som eg (Moses) legg fram for deg, og du tek dei til hjarta igjen kvar helst imellom nasjonane som Herren, din Gud, har dreve deg hen til, og om du og barna dine kjem attende til Herren, din Gud, og lyder Han av heile din hug og av heile ditt hjarta på alle vis som eg no seier deg til, *då* vil Herren, din Gud, gjenoppretta (helbreda) deg: *HAN vil vera deg nådig og samla deg frå alle dei nasjonane Herren, din Gud har spreidd deg til. Ja, endå om du er dreven burt til enden av verda, så skal Herren, din Gud, samla deg og rykkja deg derifrå. Herren, din Gud, skal føra deg til det landet som fedrene dine åtte, og du vil ta det i eige, og Han skal gjera deg til eit lukkeligare og større folk enn forfedrene dine*». Merkelige løftes ord!

Og korleis skal då dette skje?

Jau, det er ved den nye fødselen! Me les vidare i neste vers:

«Herren, din Gud, *vil omskjera hjarta ditt og hjarta på etterkomarane dine, så du kjem til å elska Herren, din Gud, av all din hug og av heile ditt hjarta og vilje-liv.*

Og då skal *Herren, din Gud*, (merk

kor ofte dette er sagt om Gud!) leggja alle desse forbanningane (sjå kap. 29), på fiendane dine, på dei som hatar deg og forfulgjer deg! Og du vil atter lyda Herren, og gjera alt som Han seier i boda Hans, som eg gjev deg no.

Herren, din Gud, skal gi deg plenti av det som godt er, i alt du arbeider med: Barn frå din lekam, små skal buskapen din få, og korn i landet ditt». v. 1 - 9.

Det er stort å vera under Guds signing!

Og legg merke til at det var *Herren* som skulle gi dei eit heilt nytt hjarta. Det er nok *løftet i den nye pakta*, det som er grunna i Jesu dyre blod!

«Den nye pakt ved blodet Mitt», (Luk. 22, 20), sa Jesus den natt Han blei forrådt. «For dette er den pakta Eg vil gjera med Israels hus etter dei dagane, seier Herren: EG vil leggja *lovene mine i hugen deira* og skriva dei i hjarta deira, og *Eg vil vera deira Gud*», (Heb. 8, 10). Vi er og forblir nye menneske ved tillit i Jesu blod, og det er ingen annan redning for Israelarane heller. «For dei skal få *miskunn ved den miskunn som de (vi) har fått*.» Rom. 11, 31.

Helsing
Andreas A. Bø

Program for sommarskulane 1985

Sommarskule på Bakketun folkehøgskule, Verdal,
i tida 19/6 til 23/6 1985.

Talarar: Tore Nilsson (Sverige), Godtfred Nygård, Odd Dyrøy, Andreas A. Bø.
Leiar: Godtfred Nygård.

PROGRAM:

Onsdag 19/6:

- Kl. 19.00 Samling og kveldsmat.
- « 20.00 Kveldsmøte ved Godtfred Nygård.

Torsdag 20/6:

- Kl. 10.00 Bibeltime ved Odd Dyrøy. Emne: Guds medarbeidarar.
- « 11.30 Bibeltime ved Tore Nilsson. Emne: Det utvalda. 1. Kor. 1.
- « 17.00 Bibeltime ved Godtfred Nygård.
- « 20.00 Kveldsmøte ved Andreas A. Bø.

Fredag 21/6:

- Kl. 10.00 Bibeltime ved Tore Nilsson. Emne: Herodias Dotter.
- « 11.30 Bibeltime ved Godtfred Nygård.
- « 17.00 Bibeltime ved Andreas A. Bø. Emne Sannings erkjening om synd.
- « 20.00 Kveldsmøte ved Odd Dyrøy. Emne: Det gjorde Gud. Offer.

Lørdag 22/6:

- Kl. 10.00 Bibeltime ved Andreas A. Bø. Emne: Sannings erkjening om nåde.
- « 11.30 Bibeltime ved Odd Dyrøy. Emne: Alle ting med Han.
- « 17.00 Bibeltime ved Tore Nilsson. Emne: Johannes Døparen.
- « 20.00 Kveldsmøte ved Godtfred Nygård.

Søndag 23/6:

- Kl. 10.00 Møte ved Tore Nilsson. Emne: Lukas 15. Offer.
- « 11.30 Møte ved Odd Dyrøy. Emne: Sjå i dag — livet og døden.
- « 13.00 Middag som avslutning på sommarskulen.

Pris for opphaldet: Full pensjon m/oppreidd seng, kr. 700,00. Full pensjon u/oppreidd seng kr. 625,00. Under 15 år halv pris. Under 6 år fritt.
Mattidene: Frukorst kl. 9.00, middag kl. 13.00, kaffi kl. 16.30, kveldsmat kl. 19.00.

Teltplass eller campingvogn, kr. 40,00 pr. døgn.

Innmelding innan 30.5.85 til Godtfred Nygård, 5420 Rubbestadneset.
Telefon (054) 27435.

Velkomen til Sommarskulen!

**Sommarskule med årsmøte på Lundheim folkehøgskule, Moi,
i tida 10/7 til 14/7 1985.**

**Talarar: Lennart Karlsson (Sverige), Reidar Linkjendal, Godtfred Ny-
gård, Odd Dyrøy, Amund Lid. Leiar: Odd Dyrøy.**

PROGRAM:

Onsdag 10/7:

- Kl. 10.00 Samling og kveldsmat.
« 20.00 Kveldsmøte ved Odd Dyrøy.

Torsdag 11/7:

- Kl. 10.00 Årsmøte. Andakt ved Margrete Skumsnes.
« 17.00 Lennart Karlsson. Emne: Fallets dag.
« 20.00 Kveldsmøte ved Reidar Linkjendal.

Fredag 12/7:

- Kl. 10.00 Bibeltime ved Amund Lid. Emne: Kom i hug kona åt Loth.
« 11.30 Bibeltime ved Lennart Karlsson. Emne: Førsoningens dag.
« 17.00 Bibeltime ved Reidar Linkjendal.
« 20.00 Kveldsmøte ved Godtfred Nygård. Offer.

Lørdag 13/7:

- Kl. 10.00 Bibeltime ved Lennart Karlsson. Emne: Frälsningens dag.
« 11.30 Bibeltime ved Amund Lid. Emne: Åndeleg vokster.
« 17.00 Bibeltime ved Godtfred Nygård.
« 20.00 Kveldsmøte ved Reidar Linkjendal.

Søndag 14/7:

- Kl. 10.00 Møte ved Lennart Karlsson. Emne: Fulllådningens dag.
Offer.
« 11.30 Møte ved Odd Dyrøy.
« 13.00 Middag som avslutning på sommarskulen.

Pris for opphaldet: Full pensjon m/oppredd seng, kr. 700,00. Full pensjon u/oppred seng kr. 650,00. Under 15 år halv pris. Under 6 år fritt. Mattidene: Frukost kl. 9.00, middag kl. 13.00, kaffi kl. 16.30, kveldmat kl. 19.00.

Teltplass eller campingvogn kr. 40,00 pr. døgn.

Innmelding innan 15/6-85 til Ragnar Opstad, Opstadveien 38, 4350 Nærbø. Telefon (04)433685.

Velkommen til sommarskulen!
